

man paa Arbejdsløshedslovgivningens Omraade et Arbejde, om hvilket man paa Forhaand ved, at det kun vil strække sig over 3 Uger. Jeg tror, at naar man lægger denne Betydning i Udtrykket, bliver det tilstrækkelig rammende, saa det dækker over, hvad det har været Hensigten at naa til ved Bestemmelsen.

Hvad § 13 angaar, glædede det mig naturligt, at det ærede Medlem har kunnet give Tilslutning til Princippet, som deri er nedfældet med Hensyn til Udformningen af Reglerne for Statens og Kommunernes Bidrag til Arbejdsløsheds-kasserne. Men det ærede Medlem finder Skalaen uheldig. Det ærede Medlem er heri af ganske den samme Opfattelse som sin Partifælle, Medlem af det andet høje Ting Hr. Dahlgaard, der ogsaa i Princippet sluttede sig til § 13, men udformede en ny Skala, en Skala, der imidlertid simpelt hen betød dette, at den statslige og kommunale Ydelse, der hidtil er givet Kasserne, blev ganske uforandret; kun satte man en Pryd foroven og forned; som var aldeles uden Betydning. Men det har været Hensigten med dette Forslag og med den Aftrapning, som her finder Sted, at støtte mere end hidtil dér, hvor de økonomiske Kræfter er svage og Ledigheden stor, og væsentlig mindre end hidtil dér, hvor de økonomiske Kræfter er betydelige og Ledigheden ringe. Men det naar man kun ved en Skala med et betydeligt Antal Trin, og man faar det des bedre bragt til Udførelse i Praksis, jo flere Trin der er, medens Virkningen afsvækkes, jo færre Trin man tilvejebringer, jo større Spring der er i Skalaen. Det er dette sidste, det ærede Medlem tilstræber i Overensstemmelse med sin Partifælle i Folketinget for derigennem at gøre Bestemmelsen betydningsløs, samtidig med at man bekender sig til et Princip, som det er nødvendigt at bekende sig til, fordi det indeholder en god og rigtig Tanke.

Det ærede Medlem fremsatte i øvrigt en Række Betragtninger angaaende den hidtil gældende Lovgivning og de Ændringer i den, som han kunde tænke sig at tiltræde, hvis man blev ved det Grundprincip, som findes i Lovene af 1921 og 1924. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, det er Spørgsmaal, som man formentlig vil komme tilbage til i det Udvalg, hvortil jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist, men naar det ærede Medlem siger, at der ingen Sammenhæng er mellem den Stilling, jeg indtager nu, og den, jeg tidligere har indtaget til dette Lovgivningsomraade,

saaledes at min Stilling nu endogsaa skulde betyde et Brud med det Standpunkt, jeg tidligere har staaet paa i denne Sag, maa jeg sige til det ærede Medlem, at deri har han ikke Ret. Det ærede Medlem er jo selv fuldkommen klar over, at man paa dette Omraade som paa alle andre sociale Omraader, Lovgivningen beskæftiger sig med, maa indrette sig saaledes, som Tiden kræver. Det ærede Medlem har selv givet Udtryk for, at den Udvikling, der gennemløbes, det Stade, man er naaet til, naturligvis ogsaa bør finde Udtryk i den Lovgivning, som gennemføres. Det er netop det, som her sker. Loven af 1921 og Loven af 1924 var to Trin paa Vejen tilbage fra den haabløse Sammenblanding af Forsikring og Understøttelse, som man paa Arbejdsløshedsomraadet var kommet ind paa i Tiden fra 1917 og fremetter. Den Særhjælp, som udenom Arbejdsløsheds-kasserne ved kommunalt Initiativ ydedes i Aarene 1917—20, havde, hvad det ærede Medlem ved, tilvejebragt et Virvar paa dette Omraade, en Ulighed og en dermed følgende Utilfredshed ikke mindst i Nydernes Kreds, som man maatte bort fra. Men under Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder vi den Gang levede, til de erhvervsmæssige Vanskeligheder, der gav sig Udtryk i den kolossale Arbejdsløshed — Vanskeligheder, som havde deres Rod i Forhold udenfor vore Grænser, paa hvilke Forhold vi til syvende og sidst havde ringe eller slet ingen Indflydelse —, var det nødvendigt at etablere en Erstatning for den kommunale Understøttelse, som der havde været Adgang til at udbetale siden 1917; det var nødvendigt at bringe den ind i en fastere Form. Vi naaede i 1921 ved Loven af 20. December saa langt, som det den Gang var muligt at naa, idet Adgangen til den ekstraordinære Hjælp fortsat kom til at hvile paa et Skøn, dog ikke som hidtil paa et kommunalt Skøn, men paa Indenrigsministerens Skøn efter Forhandling med et Rigsdagsudvalg. Det næste Skridt bort fra disse Tilstande gjorde man ved Loven af 4. Marts 1924, hvor Skønet angaaende den fortsatte Hjælp erstattedes med et statistisk tilvejebragt Grundlag, hvorpaa faste Regler udarbejdedes, som automatisk lukkede og aabnede for Adgangen til den fortsatte Hjælp. Men det var selvsagt Mening, naar Parikronen var genskabt, at søge at naa tilbage til de Tilstande, der havde været gældende indenfor Arbejdsløshedslovgivningen fra 1907 til 1917, at naa tilbage til det rene Forsikringsprincip, som kun i betydelig fortyndet Tilstand havde